

5. 3. 2017

Odpoledne jsme ještě s rodiči oslavili neteřiny a dopředu i Jonášovy narožky, a pak už hurá našlapat tu záplavu věcí do auta. Před pár měsíci jsme v Německu za 4 500 euro koupili bílou dodávku Iveco Daily 35-10, kterou si její bývalý majitel svépomocí přestavěl na karavan a sjezdil s ní celou Evropu – od roku 1994, kdy auto opustilo výrobní linku, na to měl docela dost času. Dodávka byla také nejzásadnější věc, kterou jsme v souvislosti s cestou pořídili. Variantou bylo i pronajmout si někde na jihu třeba přes Airbnb nějaký byt, ale chtěli jsme být víc v pohybu, a navíc Simon už dodávku v minulosti vlastnil a pořád mi tvrdí, že to je na cestování ta nejlepší věc. Já jsem k tomu tedy trochu skeptická, z německých turistů s nablýskanými karavany jsem měla vždycky spíš legraci. Přijde mi, že se tak bojí, že by je mohlo v cíli něco překvapit, že si s sebou raději vozí celý dům. A já mám právě na cestování ta překvapení ráda. Tak uvidíme. Původně jsme měli v plánu koupit obyčejné cenově dostupné dodávky, s tím, že si ji sami vybavíme. Plně zařízené karavany v bazarech nám přišly většinou tak odporné nebo v tak hrozném stavu, že bychom se s nimi na několik tisíc kilometrů s miminem nevydali. Pak jsme ale na serveru mobile.de narazili na tohle Iveco, které bylo za relativně nízkou cenu plně vybavené a hodně opečovávané. Museli jsme dokoupit jen jednu součástku do topení, dát vyměnit

řemen a pořídit solární panely, abychom byli co nejsoběstačnější a nemuseli kvůli topení či elektrice spát v kempech.

Kromě auta jsme kvůli cestě pořídili hlavně vybavenější lékárníčku. Na cestu se naše pediatrička tvářila docela v pohodě. „Když to není mimo Evropu, nevidím v tom problém,“ rozháňela moje obavy. Antibiotika nám ale předepsat odmítla s tím, že kdyby je takhle malé dítě potřebovalo, měl by ho stejně vidět doktor. Recept nám nicméně dala na léky na případný těžší průjem a k tomu jsme dětskou sekci lékárny vybrali včetně homeopatik zprava doleva. Přeci jen, pro sebe si něco na bolení v krku koupím kdekoliv, ale pro takhle malé písle jsem radši, když příbalovému letáku rozumím.

V Ikee jsme koupili osm obrovských krabic s víky, které máme v plánu nastrkat do dvou dvoumetrových regálů, kterými Iveco disponuje. Půlku krabic zaberou jen věci pro Jonáše – dvě na oblečení (vezeme dvě různé velikosti, na dvě roční období). Jednu na jídlo – jsou v ní především masové příkrmy, protože předpokládám, že pro sebe budeme vařit hodně bez masa a jemu do toho občas přimícháme skleničku. Dále pak instantní kašičky a dětské výživy bez cukru. (To ještě netuším, co se stravou našeho vyviplaného miminka, které prakticky nejí cukr ani sůl, udělá pár návštěv v balkánských rodinách.) Čtvrtá Jonášova krabice obsahuje dětské knížky a pár hraček. Plazení v trávě nebo pár vařeček ho sice zpravidla zabaví víc než složitá plastová hračka Made in China, ale pár věcí jsme mu přeci jen sbalili.

Se Simonem máme dále každý po jedné krabici na oblečení a ve zbývajících dvou bednách vezeme knihy a časopisy pro nás,

Simonův rybářský prut, karty nebo skicák. A taky elektroniku – tablet, navigaci, jako novinářka chci přeci jen cestou trochu pracovat, takže tam nechybí ani notýsek, notebook, diktafon a dva foťáky. A zmiňovanou lékárníčku.

Karavan tvoří především obytná místnost, v níž jsou i dvě sklápěcí autosedačky, z nichž se během pár vteřin stane postel. Dále je tu skládací stůl a sklápěcí dětská postýlka, kterou Simon vyrobil z 80 cm dlouhé dřevěné desky. Na ni ze tří stran přinýtoval látku, přičemž do strany, co sousedí s naší postelí, všil pruh záclony se zipem, takže nás Jonáš z postýlky vidí a může k nám přelézt. Simon mu na míru udělal i matraci a celé to visí na popruzích přidělaných ke stropu; přes den se to dá sklopit do boku ke stěně auta (viz foto).

Na ležení navazuje úzká kuchyňská linka, vybavená ledničkou na plyn, plynovým vařičem a umyvadlem s tekoucí vodou z nádrže, kterou jde i ohřát. Do skříněk nad linkou jsme se snažili dát jen to nejnútnější nádobí, luxus jsme si dopřáli pouze v podobě french pressu na káfe nebo čaj. Do lednice jsme kromě archivního vína od našich dali i pár základních potravin, zbytek se koupí cestou. Stejně už se těším na jižní ovoce a zeleninu, rajčat bez vůně a chuti mám po zimě odsud dost.

Pod linkou je ještě pár regálů na boty, smetáček a podobně. Paralelně s kuchyňkou se nachází zmiňované obrovské regály, v nichž původní majitel prý přespával, já bych si v nich ale připadala jak v rakvi. Nicméně pro něj časem získám částečné pochopení, protože ta postel z autosedaček se ukáže jako fakt nepohodlná. Zadní část dodávky zabírá chemický záchod, dále jsme vybaveni přídatným topením a solárními panely, takže můžeme svítit a topit nezávisle na zdroji elektřiny. Kabinu řidiče odděluje od zbytku prostoru přepážka s okýnkem a vepředu máme tři sedačky, takže Jonáš celou cestu absolvuje hned vedle nás.